

עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל)
ספטמבר 2022

ציור המנדלה: יעל ברקוביץ'

מה בעלון

עלון ספטמבר חוגג אף הוא את תחילת השנה העברית.
מרביתו מוקדש לברכות: לאנשים שונים, לגשרים ולשכונות, לאלו הכותבים בעלון,
לבאים זה מקרוב ומרחוק, לעוסקים בכל מיני מלאכות.
אדם מברך את שכנו, את שותפו לצוות, את מי שחולק איתו אותה קורת גג, עניין משותף,
דאגה משותפת.
אז זהו הדיאלוג הקהילתי שלנו בעלון זה, כן ירבה וישגה.
שנה טובה קהילת ניר דוד.

עלון מס. 9 בשנת 2022, מס. 2287 למניין עלוני הקיבוץ

שותפים לעלון: אורי קלס / איתן ויינר / אסנת דגני / אסתי בר-טל / אשרית שטילרמן
אתי חן-בריייר / גד פירני / זהבה וגנר / חיים נפתליס / יעל ברקוביץ' / לביא מאירי
ספי פרי / רינה ביכובסקי
צוות +60: יעלי נפתליס / מירי דגן / רחל ארטל / שרה גונן

מברכים: אוסי הרצוג / אסתר פרג / אסתי בר-טל / אפרתי זיו / הגר סולומון / זוהר טובין-נוימן
יעלי נפתליס / ליאת גרינברג / מאיה ארטל / רינה גלר / רעיה מורגן / שחר גורן / שרונה אברהם

עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה

צילומים: אסתי בר-טל / פרטיים / תרבות ניר דוד

צילום רחפן: גל גרינברג

ציור מנדלה: יעל ברקוביץ'

הפקת העלון בגרסת עיתון: כרמית מוזר-נגלר

תודה מיוחדת ליהודית אייל, ארכיונאית הקיבוץ, על ההגהה.

עורכת: סמדר יחיאלי

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

לכבוד ראש השנה, שיחה עם גד פיִרני, שנושא בתואר המכובד:

חבר הקיבוץ המבוגר ביותר

ספר על תחנות בחיך

אני בן 86, נולדתי בעיר מילנו. הגעתי לקיבוץ ביולי 1958, כשהייתי בן 22. הגענו, ליאה ואני, עם הגרעין האיטלקי-שוויצרי-אוסטרי (גרעין "עומר"). ההורים שלי הגיעו הנה לניסיון בשנת 1960. הם היו כמה חודשים בארץ וחזרו לאיטליה. אבא שלי לא היה כל כך מרוצה, אבל בלחץ של זאב חבצלת (חבר קיבוץ בית אלפא שהיה שליח באיטליה מטעם השומר הצעיר והמדריך של הגרעין) ההורים הגיעו לכאן בפעם השנייה. אבא עבד במפעל מתכת במקצוע שלו כמנהל חשבונות והיה מאוד מרוצה. אימא שלי חילקה את הלבן בחדר האוכל, עוד לפני ההגשה העצמית. הם חיו כאן עד פטירתם. נולדתי בשם אדוארדו, אבל תמיד קראו לי אדי. את השם גד, הציע זאב חבצלת, שהיה המדריך שלנו בהכשרה. קיבלתי את השם הזה ומאז אני גד.

הגענו ב-1958 באונייה. שלמה מן, שהיה המדריך שלנו, בא לקחת אותנו. אמרנו: "מי זה הזקן הזה?" הוא היה בן 40 בערך... כולם נראו לנו זקנים. האנשים בקיבוץ עשו עלינו רושם כזה כי לא הרגשנו שיש בהם שמחת חיים. הגרעין שלנו היה נפגש בערבים והיה לנו הווי קולני.

לחברים הרעש הפריע... המייסדים קיבלו אותנו יפה מאוד. מאנשי ההשלמה הרגשנו הסתייגות. הצעירים של הקיבוץ (קבוצות הבנים הראשונות) לא הבינו למה עזבנו את איטליה ובאנו הנה (הם היו צעירים מאתנו בכמה שנים, לא יותר). הגרעין שלנו היה מורכב מאוסטרים, שוויצרים ואיטלקים. נפגשנו בהכשרה מספר פעמים. האוסטרים עלו ארצה לפנינו.

הבית הראשון שליאה ואני קיבלנו היה שיכון עולים, מול המדרגות היורדות לאסי. העבודה הראשונה שלי בקיבוץ היתה סירוס חזירים יחד עם **דוד פליק**. קיבלתי את העבודה הזו בהבנה, אבל עכשיו אני חושב שזו לא היתה קבלת הפנים הכי חכמה... בהמשך עבדנו בסידור חבילות קש על עגלות. אחר כך נכנסתי לעבוד בחשמלייה. עבדתי 20 שנה עם **אברהם נשר**. עסקתי גם בתיקון מכשירי רדיו, מכיוון שלמדתי אלקטרוניקה באיטליה.

בשיכון עולים גרנו תקופה קצרה. משם עברנו לגור בצריף שוודי היחיד שהיתה בו מקלחת (כי ליאה הייתה בהריון). השכנים שלנו היו **קובה וסוניה קרונר**. מהצריף עברנו שוב לגור בשיכון עולים, ומשם לבית הקבע.

ספר על המפגש שלך עם הקיבוץ לאורך השנים

הייתה לנו הכנה לחיי קיבוץ, ידענו לאן אנחנו באים, אבל היה קשה מאוד להתרגל לאוכל הפולני. מה שעוד היה מאוד לא פשוט (למרות שקיבלנו את זה) היה הסדר הנוקשה בעבודה. סדרן העבודה היה המלך. למשל, שנה לאחר שהגענו נולד **עמיר**, הבן הבכור שלנו. רציתי לנסוע לבית חולים לראות את ליאה והתינוק וסדרן העבודה לא הסכים. הוא אמר: "אתה יכול לנסוע אחרי יום העבודה". היו הרבה חוקים ותקנונים על פיהם התנהלו החיים. שיחת הקיבוץ קבעה מי הם בעלי התפקידים, והם היו בעלי סמכות עליונה.

דוגמא נוספת לנוקשות שהייתה: כשעברנו לבית הזה, שהיה בית חדש, לא היה דשא לפני הבית. התגייסנו, השכנים, **ליאו הרצוג**, **אלי כרמל ודן בלכר**, לקחנו יום חופש ושתלנו דשא. למחרת, המזכיר קרא לנו, הזהיר אותנו, ורצה לזרוק אותנו מהקיבוץ, כי עשינו משהו לא מקובל. השנה היתה 1966. או למשל, באישור הקיבוץ היה מותר לנסוע לבקר משפחה בחו"ל פעם אחת בשלוש שנים. למרות הנוקשות, קיבלנו על פי רוב את צורת החיים הזו בהבנה, כי הקיבוץ התנהל כמו משפחה גדולה. קיבלנו את הלינה המשותפת ואת החינוך המשותף. לא חשבנו שהחינוך היה נוקשה. הבנים שלנו זוכרים לטובה את הילדות בבית הילדים.

ה-D.N.A של הקיבוץ בעיני הוא האסי. אחרי מלחמת יום כיפור נסעתי לחודש לאיטליה. בתוכי היתה התלבטות אם לחזור לאיטליה או להישאר בקיבוץ. מה שקשר אותי היה האסי. אמרתי לעצמי: "איך אני יכול לוותר על המעבר היומי על הגשר". האסי שימח ומשמח הרבה מאוד אנשים.

היום הקיבוץ כבר שונה מאוד. הוא גדל והגיעו הנה הרבה אנשים שאני לא מכיר. פעם כשמישהו הלך מאחורי ידעתי מי הוא, לפי קול הצעדים שלו. היום אני לא מכיר גם את אלו שהולכים מולי. אמנם יש עדיין מוסדות, אבל הקיבוץ שהכרתי הפך ליישוב מסוג אחר. היום אין כללים, בכל אופן אנשים לא מקשיבים לכללים.

לגבי השינויים שהקיבוץ עבר – זהו תהליך בלתי נמנע, וטוב שנעשה. אנשים צריכים להרגיש יותר חופש, להרגיש עצמאיים, אבל בסוף התהליך הזה הקיבוץ לא ישאר קיבוץ, הוא יהפוך למשהו אחר. זה קורה גם מאחר שהקיבוץ גדל מאוד וכבר אין מאסה אחת מרכזית של אנשים, שמתווה כיוון ודרך משותפת ואז המשותף נחלש או מתפרק וכל קבוצה מושכת לצביון החיים שלה.

אני מאחל לחברים בקיבוץ לראש השנה – שיעסקו פחות בכסף, שיהיו יותר שמחה ואחדות. כשאני מסתובב בקיבוץ אני רואה סביבי קלאבקארים, קלנועיות, אופניים, תיירים, חתן-כלה, אבל אני לא רואה חברים, לא רואה קבוצות חברתיות. אני מרגיש שכל אחד לעצמו ולמשפחתו. אני לא רואה מפגשים ספונטניים שמתאפשרים כשנפגשים על המדרכות. למשל, אנשים חולפים אחד ליד השני ולא נעצרים.

ספר על החיים שלך בזמן הזה

אני כמעט לא מעורב בחיים של הקיבוץ. העבודה האחרונה שלי היתה בנירעותק. עבדתי בשיווק ובשירות לקוחות. בגיל 75 החלטתי לפרוש כי הרגשתי שאני כבר לא במיטבי. אותו דבר קרה עם חוג הברידג'. כשהרגשתי שמתחיל להיות לי קשה, פרשתי. אני מרגיש שאני חי היום בבית נחמד, עם נוף יוצא מן הכלל, בכפר.

פגשה ושמחה במפגש: סמדר יחיאלי

אוסֵי ושי הרצוג מברכים את השכנים

ליאה וגד שנה טובה
שהשנה הבאה עלינו לטובה
תהיה ברוכה, בריאה ושלווה.
שגם השנה תטיילו בעולם
ותראו איך עושים חיים לכולם
שגם השנה תמשיכו ליצר וליצור,
לסדר, לנקות ולשתול.

רק בבקשה גד
תפסיק לטפס על הגג!

שנה טובה, באהבה מאיתנו, אוסי ושי

לביא מאירי, מזכיר הקיבוץ – ברכה לראש השנה

(הוקרא בערב החג)

בכל שנה מחדש, ביום קבוע ובשנייה אחת, מגיע גלגלה של שנה לסיימו וגלגל השנה הבאה מתחיל להסתובב מחדש.

לגלגל – כל גלגל, פרט לגלגל הזמן – אין חיים משלו. כדי להתחיל במסעו המתגלגל הוא חייב כוח מניע, כדי להמשיך במסעו הוא חייב הכוונה, תמיכה, ותנופה מתחדשת.

כשמסתובב הגלגל נתונה לנו הבחירה להסתובב בו או לסובב אותו.

בשיר הנושא בסרט מלך האריות, הנקרא "גלגל החיים", נאמר בין השאר: "כל הברואים משתדלים רק לחיות", כי הברואים מסתובבים בתוך גלגל החיים: טורפים ונטרפים, שורדים או שלא.

כולי תקווה שאנחנו רוצים יותר מזה, אנחנו יכולים הרבה יותר מזה. אנחנו יכולים לסובב את גלגל חיינו ולא להסתובב בתוכו. אנחנו יכולים לכוון אותו לכיוון הרצוי, להאיץ או להאט את מהלכו ולקבוע איזה תכנים לצקת לתוכו. לשם כך צריך ידיים תומכות שלא יתנו לגלגל שלנו ליפול, לסטות לכיוון לא רצוי, שלא יתנו לנו להישאב לתוכו ולהתגלגל בו ללא מטרה ותוחלת.

אני מקווה שנדע לכוון את הגלגל שלנו במהלך השנה הקרובה לכיוון שנבחר ובקצב שנבחר, שידיים רבות מאוד תומכות ועושות יכתיבו את הדרך, כך שנקודת ההתחלה של סיבובו בעוד שנה בדיוק, תהיה טובה עוד יותר מהנוכחית.

אני מאחל לכל אחת ואחד מאתנו שיידע לגלגל את הגלגל שלו לכיוון המתאים לו ובקצב המתאים לו, שיידע לשלב בין תנועת גלגלו לתנועת גלגל הענק של כולנו.

שתהיה לכולנו שנה טובה, בריאה, שמחה ומוצלחת.

מאיה ארטל (חברת מזכירות) מברכת את לביא

לביא יקר,

לפני האיחולים, חשוב לומר תודה והערכה.

על הבחירה להיות בעמדת מנהיג, מוביל, מתווה דרך, בתוך הקהילה בה אתה חן, בתקופה מטלטלת ומלאה אי וודאות, שמה שהיה, כנראה לא שיהיה וצריך לבנות עתיד משותף.

תודה על הנכונות להיות חלק משינוי ולעמוד בראש גם במצבים מורכבים, ולעשות זאת בדרכי נועם, בהומור, בתבונה ורגישות.

הבחירה להיות בראש אינה מובנת מאליה והאופן בו אתה הולך בדרך גם היא אינה מובנת מאליה. על כן, לפני האיחולים, חשוב לנו לומר תודה! מהלב.

ועכשיו לאיחולים. שבשנה הקרובה תתחיל לחוש את גדילתם של הזרעים (תהליכים) אשר זרעת (התנעת). שתצליח להתיר פקעות שנקשרו והתעבו. שתביט מעבר לכתף ותראה שדברים זזים ומתפתחים. שתרגיש שאתה לא לבד. שיש איתך יחד של שותפים שעוזרים בהובלה ובדחיפה ויש מסביבך קהילה חזקה וגאה!

אסתי בר-טל, מנהלת הגיל הרך – התחלות ...

ושוב הגענו לחודש אלול, גלגל השנה מתגלגל במהירות ומיד יגיע חודש תשרי ואנו מתחילים מחדש...

ראש השנה בפתח, התחלה של שנה, שוב נשמעת אותה המנגינה של ימי תחילת השנה, ימים ראשונים של קליטה והסתגלות, התרגשות רבה לצד חששות וסימני שאלה, ציפייה, סקרנות ותקווה. ברקע נשמעים קולות הילדים, קולות של בכי וצחוק ונשמעים גם קולות הצוותים המסורים מנחמים, מרגיעים ומעודדים.

אני מסתובבת בגנים, פוגשת את הילדים והצוותים וניכר כי פתחנו את השנה באווירה טובה, נעימה ורגועה תודות לצוותים המסורים והמקסימים שלנו! חבלי ההסתגלות והקליטה לא קלים לעיתים, אך עושה רושם שאנו בדרך הנכונה.

בהזדמנות זאת אני רוצה להודות להורים על שיתוף הפעולה והאמון בצוותים ובמערכת שלנו.

הבתים שלנו:

בבית התינוקות הדס – 7 קטנטנים וקטנטנות הגיעו אלינו בחודש האחרון, במהלך השנה ייכנסו עוד 5 והקבוצה תגיע לגודלה המקסימלי, 12 ילדים.

בפעוטון גפן – 15 פעוטים

בגנון כלנית – 18 ילדי גנון

בגן רימון – 14 ילדי גן צעיר

בגן ניצן – 25 ילדי גן בוגר, "בוגרים ומתבגרים"

מעברים

בית התינוקות שלנו עבר בהצלחה למשכנו החדש בבית כלנית הישן, צמוד לגן ניצן. הבית והחצר שופצו והותאמו לצרכי התינוקות, שבעת הקטנטנים והקטנטנות שנקלטו, נהנים ומתאקלמים בבית החדש.

השתלמויות

פתחנו את השנה במפגש חינוכי ראשון לשנת תשפ"ג לכל צוותי הגיל הרך. המפגש התקיים ב- 30.8.22 בשעות הצהריים ועסק בנושא "מעברים". מפגש זה הוא הראשון בסדרת מפגשים חינוכיים שעוד מתוכננים לנו השנה – יש למה לצפות! לאחר ראש השנה ניפגש שוב, כל צוותי הגיל הרך, למפגש מאוורר ומגבש ברוח השנה החדשה.

ברכות הבאות

במציאות לא פשוטה שבה מערכות הגיל הרך בכל הארץ מתקשות לאייש צוותים חינוכיים, זכינו בשש נשות חינוך חדשות אשר הצטרפו אל משפחת הגיל הרך שלנו: מרגלית יחזקאל, שירה סבר, טל ברכה, ורדית פנטה, שני לוי, ושירן שטהל. מרגלית ושני הצטרפו לצוות גן רימון, טל ושירה לצוות גנון כלנית, שירן לבית התינוקות הדס, ורדית לפעוטון גפן.

ברכות הבאות ובהצלחה לכולנו!

ומה נאחל לשנה הקרובה ובאה עלינו לטובה?!

שהשנה תהיה מלאה בשגרה ברוכה וברצף, שנה של חינוך, עשייה, ילדים, שמחה והתפתחות.

כל שנבקש לו-יהי!

מאחלת לכולנו שנה טובה, שנת שלום ואהבה ו בהצלחה!

אסתי בר-טל – מנהלת הגיל הרך

אסתר פרג מברכת את אסתי בר-טל [שכנה במקום העבודה]

לאסתי רכזת החינוך של "הגיל הרך", מלידה ועד גן ניצן (כולל), ולבעלה נדב וילדיה: אילון, לני וגילון. אני מאחלת שנה טובה, פורייה ומאושרת!! אני מעניקה ברכה לאסתי ולכל הצוותים החינוכיים.

אסתי יודעת להוביל את הצוותים בסדנאות חינוך, מפגשי מוטיבציה, הדרכה ונתינת רוח גבית ותומכת.

איחוליי שנוסיף להיות נשכרים מן האיכויות של אסתי עוד ימים רבים.

מאחלת כחברה וכסבתא

אסתי בר-טל מברכת את אסתר פרג [שכנה במקום העבודה]

אסתר היקרה,

סבתא ואימא לתפארת, אישה טובה, ערכית ואהובה.

אני מאחלת לך שנה מלאת עשייה, הגשמה, בריאות, התפתחות, יצירה ומשפחתיות.

שתמשיכי להיות מוקפת בילדים ונכדים אהובים ובמשפחה הנהדרת שבנית עם בני

לאורך השנים.

אני שמחה שזכיתי להכירך, לשמוע את סיפוריך ולגלות איזו אישה מעניינת וחכמה

את.

שתהיה זאת השנה, טובה טובה, כל שתבקשי לו-יהי!

חיבוק גדול, אסתי

לקראת שנת פעילות חדשה – שיחה עם צוות 60 +

מירי דגן, יעלי נפתליס, רחל ארטל, שרה גונן, אסתי שורר ועמליה יכין

שרה: החזון שלנו הוא להפוך את קהילת הפנסיונרים (או בשמם המקורי 60 +), לקהילה מגובשת התופסת את עצמה כמשפחה, בכל תחומי החיים.

הצוות שהתגבש, וכבר לבש ופשט צורה, שם לו מטרות נוספות: לדאוג לזכויות של קבוצת הגיל הזו, לראות את היחיד ואת הכלל. שאף אחד לא יישאר מאחור.

כמו כן אנו בונות תכנית למפגשי תוכן, מפגשי בוקר עם ארוחה קלה, טיולים ועוד.

מבנה הפיזיותרפיה התפנה, זכה לשיפוץ יפה, וקיבל את השם ההיסטורי "המדגרה". מזה כשנתיים הוא משמש את קהיליית הפנסיונרים.

עשינו שלושה מחזורים של סדנה המיועדת לאנשים שיצאו לפנסיה ובה קיבלו כלים לבנות את החיים לאחר היציאה ממעגל העבודה.

המצב בנר דוד הוא שאותה שכבת מבוגרים שעמה יצאנו לדרך (היום בני 80 +) כבר אינה היחידה. הצטרפו אל מעגל הפנסיונרים אנשים בני 70 פלוס-מינוס (הם ה- 60 + החדשים), שאולי רואים בנו "זקנים מדי". חשוב לנו שאותם אנשים יצטרפו אל מגוון הפעילויות שאנו מתכננות, שייקחו חלק במה שמעניין אותם, שייזמו ויציעו פעילויות חדשות, שיזרימו לנו "דם חדש", שיעזרו לנו להישאר רלוונטיות.

מירי: לקראת השנה הבאה אנו מתכננות להפעיל כאן חוגים שכולם יהיו מוזמנים אליהם, להביא אחר הצהריים הרצאות שיכולות לעניין את כלל הציבור. איך שהוא אותם בני 60+ לא נוהרים לכאן ואנחנו לא מצליחות להגדיל את מספר המגיעים.

יעלי: בהחלט מתסכל הפער שבין ההשקעה שלנו בחשיבה, בתכנון, בפעילויות השונות ובין מספר האנשים המגיעים. אנחנו יודעים ממחקרים שאין תחליף למפגש הבין-אישי, לריענון וחידוד החשיבה דווקא ביציאה מהבית וההשתתפות בפעילות קבוצתית.

מירי: החלום שלי שהמדגרה תהפוך למקום חי ונושם, שיהיה פתוח כל יום, שאנשים יוכלו לבוא לקפה, למפגש, לא רק כאשר מתפרסמת הודעה על הרצאה או מפגש יזום. כדי שדבר זה יקרה, המקום צריך להפוך לאבן שואבת, שיש חשק לבוא אליו (מזכיר את המועדון לחבר בימים ההם, שלאחר ארוחת ערב בחדר האוכל היו יורדים אליו לקפה של פולה ולעיתון. לא היו צריכים הזמנה. היו יורדים בספונטניות – תוספת שלי, ס.י.).

שרה: אנשים צריכים לבחור לבוא הנה, ואם מעט מדי בוחרים, אנחנו צריכים לחשוב על דרכים נוספות לעודד את האנשים לבחור במקום.

יעלי: אני מרגישה שיש כאן תהליך עמוק יותר, שבו הולך ופוחת הצורך בהתארגנות הקיבוצית. לדוגמא, "טיולי מוטי" – התארגנות קיבוצית שנמשכה 15 שנה, נפסקה בגלל חוסר נרשמים.

רחל: בהחלט נשמח אם המדגרה תהיה פתוחה בבקרים לקפה ומפגש חברתי, בלי תכנית.

שרה: המועצה ביטלה את ההסעות לחוגים ב"גיל עוז" ונוהר מטפלת בנושא ההסעות כדי שאנשים יוכלו להמשיך ולהשתתף בחוגים. יחד עם זאת, ננסה להציע גם חוגים קבועים כאן, בבית. מתוכננים: חוג משחקי תיאטרון, חוג שירה, חוג מוסיקה, חוג ציור, חוג שחייה – יפתחו אלו שיהיה להם ביקוש.

לסיכום, כולן פה אחת: בואו לנסות, בואו ונצמיח יחד את הפעילות במדגרה.

אנו גם מזמינות פנסיונרים צעירים להצטרף לצוות שלנו, לרענן חשיבה, להציע כיוונים חדשים.

רעיה מורגן מברכת את צוות הנשים מועדון +60

תודה לכן נשים יקרות, שאתן מעשירות את חיינו
ודואגות שנצא מהבית, נחוה ונפגש.
אני מאחלת לכולנו, שהלב יהיה פתוח, שתהייה עזרה
הדדית, שנמשיך לחייך ולתקשר פנים אל פנים.
שנביא שלום לכולם ולעולם.

עבודה חדשה של רחל ארטל, על קיר המדגרה המערבי

שרונה אברהם מבקשת להודות:

לרחל ארטל, תודה ענקית שנתת לי הזדמנות להציג
את עבודות האומנות שלי. תודה שנתת לי את כל
העזרה האפשרית. ונתת מעצמך כל כך עבורי. מודה
לך מעומק הלב. את ראויה לכל הערכה.
ותודה רבה גם לשרה גונן שהייתה שותפה לזה.

אתי חן ברייר – תודה

בחודשים האחרונים התקיימה בניר דוד סדנת צילום בהנחייתי בשיטת פוטוויס Photovoice, לקבוצת נשות איל"ן מבית שאן והעמק.

הסדנה היא תוצאה של שיתוף פעולה עם ארגון פוטו ישראל, שפועל בכל רחבי הארץ עם עשרות קבוצות ומתנדבים המנחים את הקבוצות בשיטה שמאפשרת לאדם להשמיע את קולו, לספר על עצמו בתמונות ובמילים, בשאיפה ליצור חברה טובה יותר באמצעות הצילום.

אני מתנדבת כבר כמה שנים בארגון. בשנים האחרונות בעקבות הקורונה עברנו להיפגש בזום.

לאחרונה נתבקשתי והסכמתי להנחות באופן פרונטלי, קבוצה מאוד מיוחדת שהגורל זימן לי.

קבוצה של נשים נכות מבית שאן והעמק, נשים בגילאי +50 מארגון איל"ן וגיל עוז.

אחת לשבוע נפגשנו בניר דוד, בסטודיו שלי ובמדגרה – ועל כך אני מבקשת להודות לשרה גונן ולכל

מי שעזרה לי לקיים את הפעילות בחלל היפה, הגדול, המאוורר, גם עבורי וגם עבור הנשים, חלקן

בכיסאות גלגלים או על קביים. כמעט לכל אחת מהמשתתפות, הייתה מתנדבת תומכת, כך שהיינו

זקוקות למרחב. שרה גונן, הבינה את הצורך והסכימה ללא עלות לארח אותנו במדגרה ולאפשר לנו

לקיים את הפעילות החשובה הזאת בנוחות וברווחה.

תודה רבה לשרה גונן, לצוות המדגרה ולקיבוץ ניר דוד, על הנדיבות ורוחב הלב, על הכנסת האורחים

לנשות בית שאן והעמק, מעשה של קירוב לבבות.

שתהיה שנה טובה לכולנו, שנה של שמחה, בריאות, אהבה ועשיית הטוב.

הנשים עתידות להציג את הצילומים שלהן, בפסטיבל

הצילום הבינלאומי שיתקיים בתאריכים:

23.11.2022 – 4.12.2022 בגן העיר בתל-אביב,

אתם מוזמנים.

צילום: שרונה אברהם, חזקה כמו סלע

אסנת דגני עם יעל ברקוביץ' – אמנית מנדלות

ספרי קצת על עצמך ואיך התחלת לצייר מנדלות.

אני ילידת 1945, כל חיי חיה בניר דוד, פרט ל-3 שנות לימודי פיזיותרפיה בווינגייט. בשנת 1964 התחתנתי עם משה, שהיה בן-זוגי הראשון והיחיד, וחיינו יחד בטוב כמעט כל חיי, מאז היותי בת 16. במהלך השנים נולדו לנו 3 ילדים – ארז, ענבל והדר, ו-9 נכדים. עבדתי בשנים הראשונות כפיזיותרפיסטית. בשנת 1992 התחלתי ללמוד רפואה סינית בקורסים שונים ורבים, ומאז אני גם עוסקת בכך.

נראה לי שהקשר שלי לאמנות המנדלה התחיל מהחיבור לרפואה הסינית. מנדלה מקורה במזרח. תמיד היה לי צורך לעסוק באמנות, ותמיד ציירתי לעצמי. לא למדתי אף פעם באופן מקצועי. ידעתי שהיצירותיות בתוכי אך לא היה לי זמן לעסוק בכך, חיכיתי שיתפנה לי זמן ומרחב עם הפנסיה. במהלך השנים שקדמו לכך עסקתי במלאכת יד כגון סריגה וכד'. אני מציירת מנדלות מ-2011. התחלתי בחוגי מועצה ונשבית. אח"כ למדתי אצל אמן המנדלה איתן קדמי, אחד המורים הטובים למנדלה בארץ. בהמשך גם למדתי אצל הוראת ציור מנדלות וקריאת מנדלות. היום אני משתתפת בקביעות כבר שנים בחוג ציור מנדלה שמעבירה לילך דובנוב מבלפורייה.

מה הם מקורות ההשראה שלך?

מקור ההשראה המרכזי שלי בחיים הוא הסביבה והטבע שמקיף אותי: האסי, הנוף, הפרחים והצמחים. בכלל, עולם הצומח קרוב מאוד לליבי מאז ילדותי, כשאבא (אליעזר צינברג ז"ל) ניהל את גן הירק של הקיבוץ והייתה לו ליד ביתנו גינת ירק קטנה, ומהטיולים על הגלבוץ או בסביבת הקיבוץ, כשעוד היינו קוטפים ללא הגבלה את פרחי הבר ומביאים בצרורות הביתה. אני מקבלת השראה גם משירה ומוזיקה.

מהי בעצם מנדלה?

את המנדלה אנחנו מוצאים עוד במצרים הקדומה, ובכל הדתות והתרבויות בעולם כמעט. הצורה המעוגלת שלה והמרכז שבה הם מהות האנושות והחיים – הביצית שלתוכה נכנס הזרע, שמהם נולד ומתפתח הוולד, היוצא מתעלת הלידה המעוגלת ורואה את עיני אמו העגולות שבתוכן אישון, זאת המנדלה. היא הביטוי הוויזואלי לתשתית החיים. ציור המנדלה תמיד מתחיל בשרטוט של עיגול ונקודה במרכז וממנו יוצאת תבנית. אחת התבניות שנולדה לפני אלפי שנים היא "זרע החיים". זהו עיגול שסביבו 6 עיגולים שווים בגודלם, המסמלים את ששת ימי בראשית והשבת במרכז. מעין תשתית מיתית של ראשית הבריאה.

אני רואה על הקיר בביתך מנדלה יפהפייה ומופשטת לחלוטין, לכאורה ללא תבנית ותוכנית. איך את יוצרת ציור מופשט מתוך התבניות?

זוהי ההתפתחות של אמנות המנדלה. לאחר שיצרת את העיגול והנקודה במרכז, יש חופש מלא ליצור ולצייר מה שמתאים ובא לך באותו רגע. יש מסגרת, ובתוכה יש המון חופש, גם לחרוג מהמסגרת ע"י ציור אינטואיטיבי. החומרים אף הם אינסופיים. ניתן להשתמש בכל כלי ביטוי אמנותי, מעפרונות, צבעי מים ועד הדבקת קולאז'ים. המסגרת תוחמת ובה אני חופשית לחלוטין ליצור כאוות נפשי. זה שילוב הצד של המוח השמאלי הלוגי, המדויק והביקורתי הנמצא בתבנית, עם הצד הימני שמשחרר ליצור מה שבא לו, בד"כ בלי תוכנית, מה שיש בלב וברגש. את יכולה לתכנן, אבל תמיד זה ייצא שונה במעט או הרבה. אם את מוכנה לכך, אז תקבלי בסיפוק את מה שיוצא. זה שיקוף מְיָדִי של הסיטואציה הנפשית בה את נמצאת כאן ועכשיו.

את זורקת הרבה?

אף פעם לא!

אם מתפקשש משהו, בורח לך קו וכד', איך את מתמודדת?

אחד ה"כללים" המהותיים באמנות המנדלה היא לקבל כל דבר שקורה בתהליך היצירה, גם אם מתפקשש. הפקשש הזה מבהיר לך שזהו עניין שיש לפתור, להפוך את "הלימון ללימונד". חשוב לא לוותר.

למה בעצם לא לזרוק ולהתחיל חדש?

זה בדיוק כמו בחיים. צריך להתמודד גם עם כישלון וטעויות. אנחנו לא יכולים לזרוק כל מכשלה ובעיה שמגיעה לפתחנו. העבודה על המנדלה היא סוג של ריפוי, תהליך מאוד עמוק שאני מבצעת על עצמי, ללא דיבור. ההתמודדות עם קושי, הכישלון ויצירת הפתרונות על הנייר, עוזרים לי למצוא פתרונות גם בחיים. זה הרבה יותר עמוק ומשמעותי מציור חופשי.

יש לך זמן ביום או בשבוע שבהם את מקדישה את עצמך לציור?

יש לי בסלון ליד החלון שולחן מיוחד שהוא שולחן האמנות שלי. בד"כ אני מציירת בשעות הבוקר והצהריים, לעיתים עד אחה"צ המאוחרים, לא כל יום. אם אני מציירת בשעות הערב, אני לא נרדמת בלילה. זה מכניס אותי לערנות רבה ומפריע לי להירדם, לכן, גם אם מאוד בא לי אני עושה "קאט" לקראת הערב.

כמה זמן לוקח לך לסיים מנדלה?

זה מאוד שונה. לפעמים אני מסיימת בשעות ספורות, במהלך החוג בו אני משתתפת, אבל לעיתים קרובות, התהליך נמשך הרבה מעבר, לתוך שעות אחה"צ ובימים שלאחר מכן, עד שמבחינתי הציור מושלם. אני נותנת לעצמי את הזמן ולא לוחצת לסיים. לעיתים הציור מתפרץ מתוכי בבת אחת ולעיתים זה איטי ומלא מכשולים וקשיים.

האם כל אחד יכול ליצור מנדלה, גם אנשים חסרי כישרון לציור?

בטח! המנדלה גם לא בהכרח אסתטית ויפה תמיד. בזמנו הנחיתי חוג מנדלות ב"בית הבריאות", לחלק מהקשישים במקום הידיים רעדו, חלקם לא הצליחו לשרטט את התבניות, כולם ציירו, יצרו ונהנו. אין אחד שלא יכול. זה כלי מאוד מספק לכל מי שאוהב צבעים, צורות, אסתטיקה ויופי, גם מי שלא נגע ביצירה מגיל הגן.

איך את ומשה ז"ל חייתם יחד כזוג אמנים, האם נוצרו שיתופי פעולה, האם היתה הפריה הדדית או להבדיל "קנאת סופרים"?

משה התחיל לצלם לאחר לידת ארז, בננו הבכור. היתה לו תשוקה עזה לאמנות. בשנות ה-80 הוא התחיל לקיים תערוכות גם מחוץ לקיבוץ. אני כל הזמן הייתי יד ימינו ותמכתי בו. למשל, בתערוכה הראשונה בנינו את המסגרות לתמונות בעצמנו. המון שנים הלכנו יחד עם האמנות שלו. במשך השנים הוא התחיל לכתוב סיפורים לילדים ושירה, וגם אז הוא תמיד התייעץ איתי, ואף עזרתי לו לעיתים בניסוח העברית. תמיד השתדלתי לאפשר לו חופש אמנותי מלא ולא להצר את צעדיו, למשל, היתה תקופה שהוא צילם צילומי עירום, מאוד השתדלתי לאפשר כמה שניתן. כשהתחלתי לעסוק באמנות המנדלה נוצרה הפרייה הדדית. אף פעם לא הרגשתי קנאת אמנים בינינו, להפך, הוא מאוד אהב והעריך את היצירה שלי ותמך בה, וגם בחר את היצירות שלי שייתלו על קירות הסלון שלנו.

מתי ואיך התחיל פרויקט לוח השנה שלך?

יש לי מאות, אם לא אלפים של ציורי מנדלות שיצרתי במהלך השנים. החזון או האימפקט שלי בעולם הוא באמצעות המנדלה, לאפשר לכמה שיותר אנשים לחוות את ההנאה מהכלי הזה. רציתי מאוד להנגיש אותן לציבור, אבל, תערוכת ציורים מאוד, מאוד יקרה (הדפסת תמונות גדולות, מסגרות, שכירת אולם וכד'). אכן, עשיתי תערוכה אחת כזו בקימרון, ולא יותר, בגלל המחיר הכבד. חשבתי שהדרך להגיע לאנשים שזה נוגע בהם ומעניין אותם היא באמצעות לוחות שנה. יש קשר חזק בין המנדלה ללוח השנה – חלוקת השנה ל-12 חודשים גם היא, בעצם, סוג של תבנית. מחזוריות הטבע ומעגל עונות השנה מתקשרים בעיניי לתבנית של המנדלה. לכן, מזה שמונה שנים, אני מפיקה את הלוחות האלה ומדפיסה אותם בבית דפוס בעפולה. בשנה הראשונה הוצאתי 50 לוחות ולאחר מכן, זה הגיע ל-100 לוחות, כך כמעט כל שנה. יש להם ביקוש, כל שנה הכול נחטף.

איך את משווקת את הלוחות?

אני מפרסמת בפייסבוק שלי, עיקר המכירה מתבצע מפה לאוזן. כשמשה היה יושב ליד הבית ומוכר את ספריו בתקופת חגי תשרי, הוא גם מכר את הלוחות. עם זאת, רוב המזמינים הם אנשים שהולכים איתי כבר שנים. הם מחכים להוצאת הלוח בקוצר-רוח, וקונים אותו כל ראשית שנה. חלקם רוכש כמה לוחות ומעניק אותם כמתנות לחג.

יש איזה אמן מסויים שהשפיע עלייך או סגנון ציור שאת יותר מתחברת אליו?

מי שהשפיע עלי מאוד הוא איתן קדמי, שהיה המורה שלי. אבל בעצם אני פחות מושפעת מאמנים. ציור או צילום מסוים, קטע מוזיקה או שיר, יכולים להשפיע עלי ולתת לי השראה וכך גם טקסטים, שאני משלבת לעיתים במנדלה.

מה התוכניות שלך לעתיד, ביחס לאמנות שלך?

להמשיך עם המנדלות. זה עולם שמתפתח עד אין-סוף מבחינת צורות, צבעים, חומרים ואפשרויות. יתכן שבעתיד ארצה לחזור ולהנחות חוגי ציור מנדלה.

מה את מאחלת לעצמך ולקיבוץ שלנו?

אני מאחלת לעצמי בריאות, כי זה הבסיס. וגם להמשיך ביצירה שלי כמובן. דבר נוסף הוא שאני מתברכת בקשרים החמים והאהובים עם המשפחה המהממת שלי שתומכת ועוטפת אותי ללא סוף וזהו הבסיס לחיים ולאוויר. זכינו, משה ואני, ביצירה הזו הראשונה במעלה, שאין כמוה.

ולקיבוץ אני מאחלת, להשקיע בקשרים בין הקבוצות השונות. הקשבה בין אדם לחברו, דיבור ותקשורת טובים יותר, זה הסוד. גם להמשיך לשמור על היופי של הנוף הזה, של האסי. חשוב מאוד בעיני לראות ראשית את אהבת האדם כמרכז החיים ולא להתמקד רק בחלק החומרי.

שתהיה זו שנה טובה, מלאת שמחה, שלווה ושלו.

תודה ליעל על הראיון המרתק, ושנה טובה, שנת יופי, אהבה ויצירה. אסנת.

זוהר טובין מברכת את אסנת דגני

לך אסנת

שהאמנות היא בנימיין: אם זה כאן במדור האמנות החדש בעלון ואם בספריה, מחוברת כל כך לעולם הספרים ודרכו מתחברת לכל באי הספרייה בדרכך המיוחדת.

מאחלים לך שנה נפלאה מלאה בהרפתקאות דרך המילים, השראה וכל מה שתבקשי לך.

זהבה וגנר – על החזרה לקיבוץ

שואלים אותנו ישירות, ושאלות עיניים: נחתתם פה ביולי. איך אתם מרגישים? איך היתה הקליטה. ואני משיבה: הכל טוב. זו חזרה לבית. זה הבית היחידי שלנו. עזבנו את ניר דוד לקיבוץ כנרת, שם היינו אורחים כמעט עשור. עודד היה רופא הקיבוץ. אני עבדתי במכללת כנרת. המארחים היו טובים בעינינו, אולם אין זה דומה לבית.

את כנרת עזבנו לפוריה עילית. שם התגוררנו זמנית, ותו לא. אלא שהזמן התארך לפי משוואה לא ברורה. פתע חלפו השנים... חזרנו לניר דוד, אל חום העמק, ומנגד, אל חום החברים, וקירבה למשפחה אהובה, אותה אנחנו לא חווים מספיק, בשל ימים עמוסים מאוד.

מוסיפים, מקשים ושואלים: עזבתם לפני זמן רב. במהלך התקופה הזו, הקיבוץ שינה פניו מן היסוד, איך זה פוגש אתכם הפער הזה? זה לא קשה?

ואני משיבה: עודד נוהג לומר שמעולם לא עזבנו...

הדבר היחידי הקשה הוא חסרונם של האנשים מהם נפרדנו.

באשר לשינוי פניו של הקיבוץ. קיים פער בין החברה הקיבוצית, לחברה הקיימת מחוצה לו. חווינו את הפער כשהגענו בשנת 82. היום, אנחנו אכן מגיעים לקיבוץ שהשתנה. אולם הפער בין החברה הקיבוצית למה שמתחולל בחוץ גדל עוד יותר. בחוץ, אבדה השפיות, השתנו נורמות בסיס. ועם כל מה שזלג לקיבוץ מן החוץ, הקיבוץ היה ונשאר אי של שפיות. עולם נעים לשכון בו.

כך זה נראה לי.

אנחנו חווים ביום יום, בעיקר את חום החברים אליהם חזרנו. שכונת ההרחבה נראית יוצאת דופן באיכותה. במושגים של חיבור בין האנשים, עשייה, שותפות וערבות.

הגענו לפה בשנת 82. אני בת 24, מיד עם תום לימודי לתואר ראשון במתמטיקה-פיזיקה. עודד היה סטודנט לרפואה. המשכנו לממן את לימודיו באופן עצמאי, והקיבוץ אישר את קיומם. היינו מטופלים בתינוקת – רז, שחגגה כאן את שנתה הראשונה.

לימים נולדו וגדלו פה גם ג'וני ונועה.

המעבר לחיי קבע בקיבוץ, התבשל אצל שנינו שנים רבות לפני היותנו זוג, מסיבות אידאולוגיות. מעבר לעקרונות, ההוויה היום יומית אז, נראתה קסומה. הערכים היו באמת שונים מכל מה שהכרנו בחוץ, בכל תחום; עבודה, מעמדם ומקומם של המבוגרים בקהילה, ניהול החיים, מרכיבי השותפות, התרבות העשירה, ה"מוסד", הרגלי הצריכה, הצניעות, החסד, הסולידיות ואפילו האופן שקלטו אותנו: עם סבים מאמצים – ידד'ה ויצחק גייסט, הורים מאמצים – צביקה ועירית מרום, וסבתא מאמצת ל"שעת אהבה" לרז – חייקה קלס.

גם את חינה, הגיונה ויתרונה של הלינה המשותפת, שהייתה מעט קשה לעיכול, יכולנו לראות. הקיבוץ היה אנטייתזה לקיים מחוצה לו, וכך הוא נשאר. השקל בקיבוץ לא התחזק ולא נחלש לפי פקודתו של הנגיד. הוא לא התקיים. לא שימש כמשגיח ופוסק עליון בהתנהלות היומית שלנו. זאת, מבלי לוותר על ניווט כלכלי בצינורות הגבוהים המקומיים. כך גם היום – הקיבוץ נשאר בועה שונה בתכלית. צר המקום מלפרט.

ערב השנה החדשה, אני מאחלת לקיבוץ, שיהא מוגן מהרוח הרעה הנושבת בתחומים שונים מחוצה לו, והגיעה לחצרו, בעניין האסי.

מאחלת שהשינויים המתחוללים לא ימצאו דרכם לכאן. שימור הטוב הקיים, ושיפור מתמשך בתחום ביטחון החברים וביטחון החברה כחברה סולידרית.

מאחלת לקיבוץ לחזור ולהיות חלק מכונן בתמורות חברתיות בחברה הישראלית.

שנה טובה ומבורכת!

הגר סולומון מברכת את זהבה ועודד וגנר

למשפחת וגנר היקרה, מאחלת לכם השתלבות מהירה בביתכם החדש-ישן, שתקבלו ותתקבלו בנפש חפצה ובלב פתוח. ששנת תשפ"ג תפוגג את הקשה ותחזק את הרך, והיו מבורכים במעשי ידיכם.

ואלו המשפחות החדשות שהצטרפו לקיבוץ בחודשים אוגוסט - ספטמבר

עומרי וזוהר פונרו עם ילדיהם גפן וכרמל.

עמוס ואורנית קלס עם בנם אופק.

ערן ורותם מאירי עם ילדיהם ענבר ואליה.

גיל וזיו לבנה עם ילדיהם סהר ואלי (גיל היא אחות של רון אשכנזי).

בת אל חביב עם ילדיה לב-ארי ואלה.

שירה (סלומון) וגונן בהיר עם ילדיהם, איתמר, רומי ונבו.

ענבר (גלמן) ועומר דובב עם ילדיהם רון ונויה.

עדית (יכין) ודורון זילברבוך עם בנם טום.

ברוכים הבאים

ליאת גרינברג, בשם דיירי שכונת הכרם

ברכה מהכרם, השכונה, לא איפה שגדלים ענבים.

גדלים כאן בתים, בקצב מהיר, מושקים בהרבה אהבה ועבודה קשה.

לשנה החדשה מאחלים לנו עוד שכנים שיצטרפו, מיחלים לגשם שישקיט את האבק, מבקשים ירידה נוחה מהכביש למדרכה.

מבקשים מהציפורים הנפלאות שלא ייבהלו מהתקדמות השכונה ושיישארו להנעים לנו במעופם. מבקשים להתברך בעצים, פרחים ודשא ירוק שיתחילו לצמוח ולצבוע לנו את השכונה.

ולכל "מקיפי" הקיבוץ; תמשיכו לבקר אותנו בהליכות הבוקר או בצעידות השקיעה.

צילום רחפן: גל גרינברג

ספי פרי – משולחן וועדת התכנון

ראש השנה הוא זמן טוב לספר מעט על פעילות וועדת התכנון. כידוע, הוועדה היא מייעצת, ללא תקציב או סמכויות ביצוע, וביצוע החלטותיה מותנה בסדר העדיפויות של גורמי ביצוע בקיבוץ. עם זאת, הוועדה נמצאת בסבב של קבלת החלטות, ואמורה לתת חוות דעת ציבורית על נושא התכנון הפיזי בקיבוץ, אם ברמה הכללית ביותר, אם בנושאים יומיומיים.

אתמקד רק בנושאים העיקריים.

מאז אירוע השריפה בבית התרבות, הוועדה עסקה מספר פעמים בנושא. בתחילה הגדרת פרוגרמה. אחר כך ליווי התכנון ואישור התוכניות. ובעת הזו, תיעדוף של חלקים בתכנון – מה חיוני לבצע, מה אפשר לדחות, ובאיזה רמת גמר.

יש פער גדול בין הסכום שמעביר הביטוח, ובין הסכום הנדרש לבינוי החלקים החיוניים של האולם. הוועדה הגדירה כי לב הפרויקט הוא **הפעלת האולם במתכונת המתוכננת**, כולל שדרוג אזור המושבים. ואשר למעטפת, כמו החדרים הצדדיים בשני הצדדים או השירותים, אפשר להסתפק בשיפוץ להחזרה לפעולה, מתאים ומכבד, אך פחות מהתכנון המירבי. זו המלצתנו.

המזכירות אמורה להעלות את הנושא לדין ציבורי ולהחלטות, וזו הבמה שלהם. לכן, גם לא אכתוב על לוחות זמנים, מימון וכו'.

נושא שני, המעסיק אותנו פעמים רבות, הוא נושא תנועה וחניה בקיבוץ. הרי כולנו חווים ברמה יומיומית, כי הקיבוץ אינו ערוך בנושא התשתיות של תנועה היקפית, תנועה פנימית, וחניות. מעבר לפערי התשתיות, יש (לדעתי הפרטית) פער הולך וגדל בין נכונות חלק מהחברים לכבד את המרחב הציבורי וההתנהגות בו, גם כאשר הם מסכנים אחרים ופוגעים בבטיחות של כולנו.

קיים יעד עקרוני וחיוני לתכנון תשתיות כולל לקיבוץ, ופרק התנועה והחניה הוא חלק חשוב ביותר בו. יש ציפיות, כי עם תכנון כולל כזה הבעיות תיפתרנה. ובכן, לא בדיוק. התכנון חשוב מאוד, בהיותו קשור למארג הכללי של התשתיות. אך תהליך אישור התכנון מחייב דין ציבורי והסכמה לפתרונות המוצעים. וזה יהיה מורכב!

ובינתיים, הבעיות מחמירות, עם התווספות גולפיות מהירות, שקטות ומסוכנות, הנוסעות על מדרכות צרות וישנות, עם גידול במספר כלי הרכב הנדחקים על מדרכות אלה כדי לחנות בצמוד לבית, ועם שורה של מכשולי ראייה בצמתים שונים, הנובעים מנטיעות של חברים במרחב הציבורי והפרטי, ללא התחשבות בבטיחות.

ברקע, וייתכן בקרוב, נהיה חייבים לתת פתרונות הנדסיים לרכש רכב חשמלי ע"י החברים. זו מגמה עולמית, היא תגיע אלינו, וכדי להיערך אליה חשוב לוועדה שיתוף פעולה עם האגש"ח. נושא אחרון, שיפור הכניסה לקיבוץ. אין היענות מצד נת"י (הגוף היורש של מע"צ) לטפל בכביש ובהתחברות לישובים. במישור של הטיפול הפנימי, היכן שאנחנו רשאים לפעול, הצעות עלו וירדו, וברקע שיקול תקציבי – כמה יקצה הקיבוץ למטרה זו. כעת על הפרק חלופה רביעית, שנוצרה אחרי ששינינו בכמה סעיפים את הפרוגרמה. הבסיס לתכנון הוא העברת השער פנימה, הגדלת שטח ההמתנה לפני השער וקיצור זמן הכניסה. זה ישפר את הבטיחות בכניסה. אם החלופה תאושר, כולל פרסום לציבור, אזי המבחן יהיה בתקציב השקעות אגש"ח 2023. לסיכום, הצפתי את הנושאים העיקריים שמעסיקים את הוועדה. אני מאחל לקיבוץ שלי, כי יטפל בשנה הקרובה בנושאים שצינתי, ותהיה לנו שנת בנוי, בטיחות, וצמיחה.

שנה טובה!

שחר גורן מברך את ספי

ספי היקר,

איש של דיוק וירידה לפרטים.

תמיד עם חיוך חם והרבה סבלנות.

איש שיודע לא רק לשמוע אלא גם להקשיב.

ממרום ניסיונו, לא מתבייש לשאול כדי להמשיך ללמוד ולהחכים.

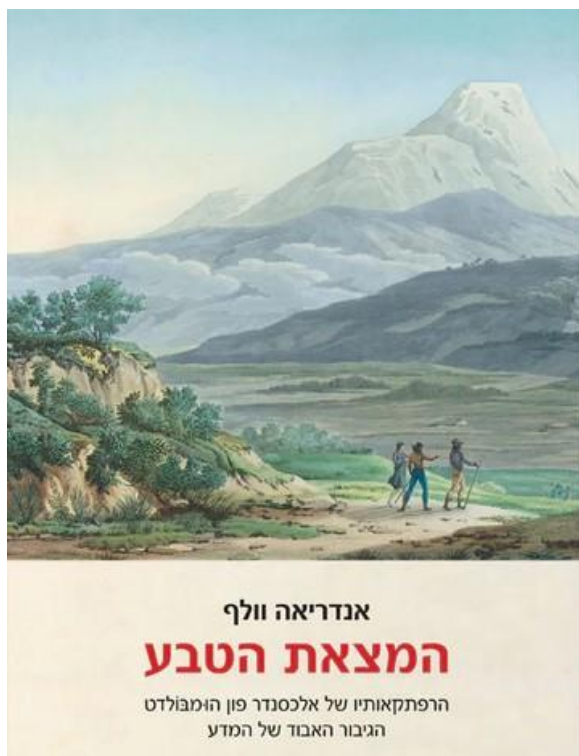
מאחל לך לשנה החדשה, שתמשיך לתור את הארץ וליהנות מיופייה.

מאחל לך (ולנו) שהשנה סופסוף נתחיל בשיפוץ ושיקום בית התרבות.

שתמשיך לשמור על בריאות טובה והמון אופטימיות עם סיפוק והנאה מהעשייה.

שנה טובה.

חיים נפתליס – המלצה על הספר "המצאת הטבע" מאת אנדריאה וולף

סיפורו של אלכסנדר פון הומבולדט, חוקר טבע ונוסע נועז, שלצערנו נשכח ברבות הימים ושלא בצדק.

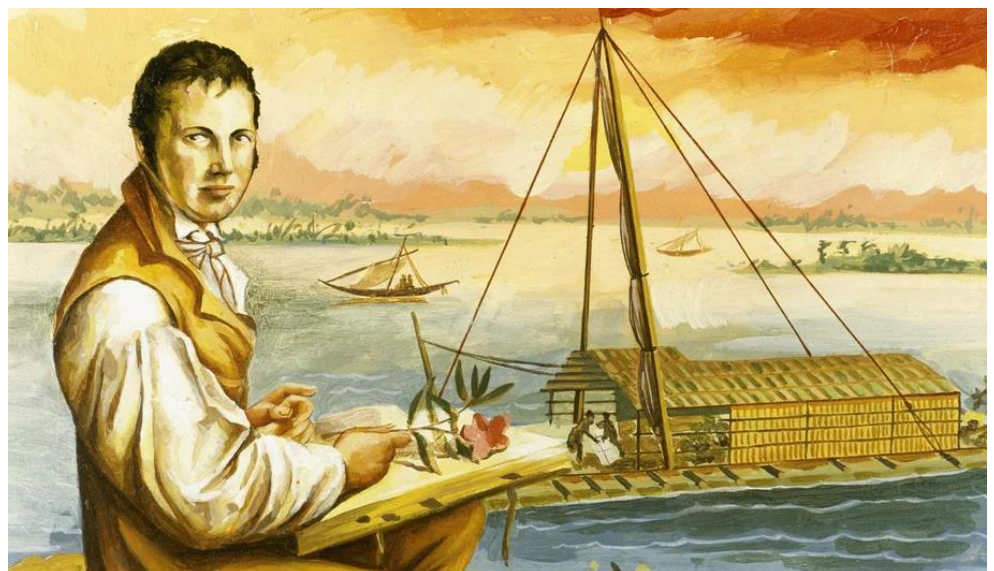
הוא נולד ב-1769 בפרוסיה והיה איש יוצא דופן בצמאונו לידע ולדעת. ערך מסעות בדרום אמריקה, באגן האורינוקו והאמזונס, טיפס על האנדים וצלל ליערות הגשם. ביקר באמריקה הצפונית, התיידד עם ג'פרסון וגינה את העבדות. נסע לרוסיה וסייר באסיה עד גבול סין.

כתב ספרים רבים ופסגת יצירתו "קוסמוס", חיבור ענק המציג את הטבע כמכלול אחד שלם.

פון הומבולדט הקדים את זמנו בראייתו הכוללת של הטבע כיצירה אחת שלמה שכיום אנו קוראים לה אקולוגיה. הוא היה אדם חופשי ומתקדם בדעותיו ונערץ עוד בחייו ע"י מלומדים, רוזנים ומלכים כמו גם בעיני פשוטי העם.

על שמו נקראו הרבה אתרים. מה שנשאר היום הוא זרם הים הקר שעובר באוקיינוס השקט לחופי צ'ילי, **זרם הומבולדט**.

חייו היו הרפתקה אחת גדולה. ממליץ לקרוא, נמצא בספריית ניר דוד.

אלכסנדר פון הומבולדט
באקוודור,
במסעו בדרום אמריקה

אשרית שטילרמן – שוק תן ניר דוד, יריד יד – 2; התגייסות ניר דוד להכנת מארזי חג עבור קשישים מעוטי יכולת במועצה עמק המעיינות

במסגרת פעילויות לחגיגות ה-85, הצבנו לעצמנו מטרה ליזום עשייה קהילתית למען האחר; הרתמות הקהילה מחוץ לגבולותיה.

הרעיון ליריד הגיע מזהר נוימן, בעקבות פנייה לסטודיו שלה לתרום לשוק צדקה בשלוחות. הרעיון מצא חן בעיניה מאוד ומשם נולד חלום להקים שוק יד שנייה בקיבוץ שכל הכנסותיו יהוו תרומה וישתתפו בו כמה שיותר אנשים מהקהילה. בהתייעצות עם המועצה בחרנו לתרום מארזים לראש השנה למעוטי יכולת בעמק.

הצוות כלל את הילה דגני, שמרית וינר, אסתי שורר, זהר טובין-נוימן ואשרית שטילרמן.

פרסמנו גם מחוץ לקיבוץ בנוגע לשוק יד שנייה, וקיבלנו שקים גדושים בבגדים, שבמשך ימים, עד השעות הקטנות של הלילה, בחרנו ומיינו מתוכם את המתאימים ביותר ליריד.

בנוסף התגייסו אנשי העסקים העצמאיים בקיבוץ וכל עסק תרם שובר מתנה כפי יכולתו להגרלה שהתקיימה ביריד.

היה מרגש לראות את המפגש החברתי, את התגייסות הקהילה שהגיעה ותמכה. הצלחנו לגייס 5,670 שקלים להכנת 90 מארזים. כל מארז כלל מנגו תוצרת ניר דוד, תמרים (תרומה מקיבוץ מירב), שמן זית, עוגת דבש ויין תירוש.

בשבת התגייסו חברי +60 לעזרה באריזה לצד משפחות שהגיעו להכנת ברכות שנה טובה שצורפו לכל מארז.

המארזים הגיעו למרכז יום לקשיש במועצה וחולקו למעוטי יכולת לראש השנה.

זו הזדמנות להודות לכל אחת ואחד שעזרו לנו להצלחת היריד.

בברכת שנה טובה, שנזכה תמיד להיות בצד הנותן.

אורזים

מוסיפים איגרות ברכה

מעמיסים ושולחים

וזה מה שקיבלנו בחזרה...

אברור חברי הקהילה ניר דוד
מאות משה לנהם
בשנת עקדתי קמלתי הנדסה פני הנדסה
במינה ואתי הייתי נהני לך הקיום
מיכאל פסקל פ"מ נוסעים מ"די פסק
לקיבוץ שלכם במסגרת אגודת הנדסה
כמומנים לקריבות הקדים שלכם
ברצוני להודות לכם על האמנות היפות
שהצגתם לי ואלו אנשי גיל דוד
מאתם לכולכם שנתן לנו חידה בריאות
נהני מה גדל משה י' דובס
מכז האק
משה לנהם
מחולק לדמות מחולק

סער זיו, בנם של יעל ואורון, נכד ראשון של אפרתי שמתחתן!
נישא לבת זוגו, עופרי. בשמחות, בשמחות.

מזל טוב לעדי גלמן שנישאה לשני אונגר,
ברכות לאיריס ונעם ולכל המשפחה!

רק נולדה

מזל טוב לפמלה ודורון טובין, לסבא אמנון ולכל המשפחה
להולדת שיראל טובין, נולדה ב-3.9.22

מזל טוב לבת ובן, ילידי אוגוסט

רינה ביכובסקי

בת 70

איתן ויינר

בן 10

בת 70 ובן 10 – מה הם אומרים? שאלון השאלה הזוהה

רינה

כמה שנים את בקיבוץ?
מ-1976, כבר 46 שנים.

איתן

באיזה כיתה אתה?
כיתה ה'

האם את מכירה את כל החברים בקיבוץ?

היום לא. פעם הכרתי את כולם וגם ידעתי איפה גרים כולם כי הייתי אחות והסתובבתי בין הבתים. גם את הילדים היום איני מכירה.

האם אתה מכיר את כל הילדים בקיבוץ?
את הילדים בבית שקד, בטח.

את משתתפת באיזה חוג?

אני בחוג פילאטיס, וכבר כמה שנים משתתפת בחוגים של גיל עוז (היסטוריה של השואה, ברידג', מוסיקה וטיוולים).

אתה משתתף באיזה חוג?
כדורגל, בבית שאן, נוסע 3 פעמים בשבוע. התפקיד שלי: שוער.

איך את מתנהלת בקיבוץ?

באופניים לכלבו כי צריך להעמיס. לטיוולים עם הכלב ברגל.

איך אתה מתנהל בקיבוץ?
באופניים.

מה את חושבת על כניסה של אופניים חשמליות או

קורקינטים חשמליים לשימוש החברים בקיבוץ?

אני נגד חד משמעית. זו סכנת חיים. היום גם הקלאב קרים טסים על המדרכות ומסכנים את הילדים. היום אין בטיחות בקיבוץ.

מה אתה חושב על כניסה של אופניים חשמליות או קורקינטים חשמליים לשימוש החברים בקיבוץ?
לא נראה לי, הכלים האלה מתאימים לעיר, זה יקלקל את הקיבוץ.

איזה פינה את הכי אוהבת בקיבוץ?

חוף הילדים בבוקר מוקדם. בקיץ אני הולכת לשחות מוקדם. הכל שקט וריק.

איזה פינה אתה הכי אוהב בקיבוץ?
את חוף הילדים, את מגרש הכדורגל ואת יום הילד.

רינה

על איזה גשר את הכי אוהבת לעבור?

על הגשר הכתום. הוא יותר פסטורלי ושקט, לא עוברות עליו מכוניות.

באיזה גיל למדת לשחות? והיכן?

בהולנד, בכיתה ג', זה שיעור חובה, חלק מתכנית הלימוד כי בהולנד יש הרבה תעלות פתוחות. למדנו בבריכה ואני זוכרת שהמים היו מאוד קרים....

מה את מעדיפה? ברכה או אסי?

מעדיפה את האסי, אבל הקיץ הזה השחייה היתה פחות נעימה כי מגיע לכלוך מהחוף הירוק.

את אוהבת את האוכל בחדר האוכל, ומה בעיקר?

אני לא אוכלת בחדר האוכל כבר הרבה שנים. אני מבשלת בבית.

מה את מאחלת למשפחה?

מאחלת למשפחה שיהיו לכולם חיים טובים ובריאים, ולילדים שיהיו הרבה חברים, חברה זה חשוב מאוד. שישארו בקיבוץ – שניים בונים כאן בית וזה טוב.

מה את מאחלת לקיבוץ?

אני רואה את הקיבוץ של השומר הצעיר כמעוז האחרון של החילוניות, ואני חושבת שצריך לשמור על זה. לא מקובל עלי שהכשרות נכנסה לבתי ילדים.

מי שרוצה לחיות על פי הדת – שיעשה זאת בביתו. אני מאחלת לקיבוץ שישמור על האופי החילוני שלו.

איתן

על איזה גשר אתה הכי אוהב לעבור?

על הגשר הצהוב, הוא הכי קרוב הביתה ואפשר לקפוץ ממנו.

באיזה גיל למדת לשחות? והיכן?

באסי, בגיל 4-3.

מה אתה מעדיף? ברכה או אסי?

מעדיף את אסי, למרות נמלות אש.

אתה אוהב את האוכל בחדר האוכל,

ומה בעיקר?

לא אוהב את האוכל. ואם כן, אז צ'יפס ושניצל. אני אוכל בצוציק.

מה אתה מאחל למשפחה?

שהמשפחה תהיה בריאה, שתמיד תצליח.

מה אתה מאחל לקיבוץ?

לקיבוץ אני מאחל שלא יהיו פה הפגנות יותר, ושהקיבוץ יגדל.

לזכר חברינו ובנינו שנפטרו בחודש ספטמבר אלול – תשרי

שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
לאה להב	12.9.1966	כ"ז אלול תשכ"ו
וובק (זאב) סלפטר	8.9.1986	ד' אלול תשמ"ו
רבקה ולדימרסקי	28.9.1988	י"ז תשרי תשמ"ט
יהושע שוכמן	21.9.1990	ב' תשרי תשנ"א
דבורה מידה	23.9.1995	כ"ח אלול תשנ"ה
סוניה קרונר	5.9.1996	כ"א אלול תשנ"ו
עמנואל אינהורן	1.9.1999	כ' אלול תשנ"ט
איזק (יצחק) פרמינגר	1.9.2001	י"ג אלול תשס"א
רפי עדן	21.9.2003	כ"ד אלול תשס"ג
אילן מוזר	26.9.2004	י"א תשרי תשס"ה
ברונקה זלוטניצקי	12.9.2005	ח' אלול תשס"ה
שמואל חרמוני	8.9.2007	כ"ה אלול תשס"ז
חיה ביכובסקי	28.9.2008	כ"ח אלול תשס"ח
שרה אברהמי	14.9.2010	ו' תשרי תשע"א
ידג'יה גייסט	29.09.2010	כ"א תשרי תשע"א
פולה אייזנברג	14.09.2016	י"א אלול תשע"ו
רבקה צ'סלר	14.09.2018	ה' תשרי תשע"ט
דב זמיר	2.9.2021	כ"ה אלול תשפ"א

תשבץ הגיון – הוריקן [אורי קלס]

6		5		4		3	2	1
					8			7
	12		11		10			9
			15			14		13
							16	
19			18					17
	22			21				20
		24		23				
		26						25

ה ג ד ר ו ת

מאונך

מאוזן

<p>1. בעור הכף מאוד מלוכלך (4)</p> <p>2. מה שלובשים השוכנים מחוץ לעיר (7)</p> <p>3 + "9 מאוזן" בובי משתנה למי שופכין (4)</p> <p>4. ה' בני זה בכי (3)</p> <p>5. השליח סובב את הכסף אך לא הבטיח (3-3)</p> <p>6. ברק קרס ונשאר לבד (4)</p> <p>8. כל צינור בגוף הוא סוג של מלח (6)</p> <p>11. באמצע ושונה בי ימין (מ) (6)</p> <p>12. יש קול בדמיו ללא יוצלח הזה (7)</p> <p>14. נוזל בו אחרת הרוטב (6)</p> <p>17. סאלי הוא כזה... מגיע... מגיע... (4)</p> <p>19. לינה אחרת לבוס לשעבר (4)</p> <p>21. ניקוז, הים התיכון וירכיים (3)</p> <p>24. ראו "22 מאוזן"</p>	<p>1. חיזר אחרי הגמל בענן (3)</p> <p>4. יש בו בנער משהו שנחצה אותו (5)</p> <p>7. העטיפה הזו שבה עם משהו עדין (5)</p> <p>9. ראו "3 מאונך"</p> <p>10. אחז בכסף בחשק רב (6)</p> <p>13. ברוו: הבית כמעט שלך (4)</p> <p>15. יטען או ירקב (4)</p> <p>16. דן רימון השתבש עם הפלישה "ביום הארוך ביותר" (7)</p> <p>17. ביי: למד עם הנער (4)</p> <p>18. רק בין החצילים, למשל (4)</p> <p>20. לו זה ברור שהוא צוללן (6)</p> <p>22 + "24 מאונך" ג'ון ומשקה אלכוהולי (4)</p> <p>23. יש מילגה אחרת למכורים (5)</p> <p>25. שמו זין באמון שלהם ברשת הקניות (5)</p> <p>26. לאריגה ולהולנדי ששב (3)</p>
---	--

יעלי נפתליס מברכת את אורי קלס על תשבץ הגיון הוריקן

לאורי קלס על התשבץ החודשי...

מודים לך על ההתמדה... חודש בחודשו...

מודים לך על האפשרות לחשיבה לא שגרתית, ולאתגר את

המוח (חשוב מאוד לגיל השלישי).

מקווה שתמשיך עוד שנים רבות, תודה רבה ושנה טובה.

וברכה אחרונה באמת...

אפרת זיו מברכת את סמדר יחיאלי עורכת העלון

לעורכת העלון שלנו – סמודי, בפרוס השנה החדשה, שנת תשפ"ג, רציתי לומר לך
כמה מילות תודה והוקרה:

לך, שמתמידה כל חודש להוציא את העיתון הכי נפוץ בקיבוץ,

לך, שדואגת תמיד לכתוב ולפרסם ברגישות ובתבונה כל כך רבה, זוכרת את כולם –

אם בשמחה ואם בעצב – מברכת ומשתתפת בצער ושומרת על האיזון הנכון.

כל זה לא מובן מאליו כלל... ההשקעה והמסירות שלך ניכרות בכל דף ודף.

שתהיה לך שנה נפלאה ושתמשיכי להתמיד במשימה החשובה הזו.

בהצלחה !!!

שנה טובה